

byly o útratách trestního řízení nebo o soukromoprávních nárocích, anebo prohlašují danou jistotu za propadlou a o kterých bylo vymáhajícím věřitelem předloženo potvrzení, naznačené v §u 54 poslední odstavec ex. ř., o jejich vykonatelnosti. Které povahy musí tyto nálezy býti a jak jest je vydati, ustanovuje trestní řád ve dvacáté prvé hlavě o nálezech o opatřeních trestního soudu ohledně nároků práva soukromého (§ 365 až 379 ex. ř.). Byl-li obviněný odsouzen, má zpravidla soud zároveň rozhodnouti o soukromoprávních nárocích poškozeného (§ 366 tr. ř.) a sice podle §u 373 tr. ř. nálezem, který má potom účinek, že se může přímo u civilního soudu žádati za jeho výkon. Tato ustanovení platí vzhledem k předpisu §u 447 tr. ř. též v řízení o přestupcích. Usnesení prvního soudu ze dne 2. října 1924 není proto nálezem trestního soudu o soukromoprávních nárocích, v §u 373 tr. ř. naznačených, nýbrž opatřením téhož soudu podle §u 90 poslední věty tr. ř., kterým mělo se státi bezpředmětným usnesení ze dne 30. května 1924. Nehledíc k tomu vymáhající věřitel nepředložil potvrzení o vykonatelnosti téhož usnesení, předepsaného v §u 54 poslední větě ex. ř. Není-li exekučního titulu podle §u 1 ex. ř., soud první stolice, povoliv exekuci, posoudil věc právně mylně. Ne j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel spatřuje nesprávné právní posouzení v tom, že rekursní soud upřel usnesení ze dne 2. října 1924 č. j. Tv 105/24/23 právní povahu exekučního titulu podle §u 1 čís. 8 ex. řádu. Leč dovolací soud sdílí správné, věci i zákonu vyhovující důvody napadeného usnesení, podle kterého řečené usnesení jest pouhým opatřením trestního soudu podle §u 90 poslední věty tr. ř., jímž nebylo rozhodnuto o soukromoprávních nárocích, a jehož provedení vykoná trestní soud z úřední povinnosti. Ostatně poukázal rekursní soud právem k tomu, že podle §u 54 poslední věty ex. ř. nebylo předloženo potvrzení o vykonatelnosti řečeného usnesení, kteréhožto potvrzení ovšem, vzhledem k tomu, co bylo pověděno úvodem, nelze dosáhnouti.

Čís. 5483.

Není-li zástavní věřitel s to, by vrátil zástavu, poněvadž ji bezprávně zcizil, jest povinen dát zástavci náhradu dle hodnoty v době, kdy zástava měla býti vrácena. Lhostejno, že zástavní věřitel zcizil zástavu před touto dobou.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1925, Rv I 1245/25.)

Žalobce dal žalovanému ku zajištění peněžité pohledávky do zástavy zboží, jež pak žalovaný zcizil. Žalobce, zaplativ koncem září 1921 žalovanému dluh, domáhal se náhrady 20.000 Kč, podle hodnoty zboží koncem září 1921. P r o č e s n í s o u d p r v é s t o l i c e přisoudil žalobci pouze 8.281 Kč 65 h, vzav za základ hodnotu zboží v době svého rozsudku (5.

července 1924). Odvolací soud přisoudil žalobci zažalovaných 20.000 Kč.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

Důvody:

Pro právní posouzení věci jest otázkou, podle které doby je posouditi výši obecné hodnoty sporné zástavy, zda podle dne rozsudku, či podle dne, kdy mělo zboží dané do zástavy býti žalobci vráceno. Odvolací soud rozhodl se správně pro tento druhý názor. První soud vyložil si mylně předpis Šu 406 c. ř. s., jehož nelze užiti na určení obecné hodnoty sporné zástavy. Věc bylo posouditi jinak. Jako obecná hodnota zboží daného do zástavy přichází v úvahu jeho prodejní, nikoli výrobní cena, neboť pro žalobce mělo zboží význam jako předmět obchodu. Žalovaný měl v září 1921 vrátiti žalobci sporné zboží, za něž byl by žalobce tehdy utržil 20.000 Kč, kdyby je byl prodal, neboť pro tento účel je vyrobil. Nevrátiv zboží upadl žalovaný v prodlení, a ručí žalobci za škodu tím způsobenou. O tom není již sporu. Kdyby byl žalovaný nahradil žalobci škodu, způsobenou mu prodejem zástavy ihned, byl by mu musil zaplatiti 20.000 Kč. Žalovaný však tak neučinil, nýbrž pustil se do sporu, v němž podlehl, z čehož vyplývá, že byl v nepravu. Nezáleží proto na tom, že cena sporného zboží poklesla, takže v čase skončení sporu činila o málo více než 8000 Kč, neboť žalovaný nemůže vyzískati sporem, jímž bylo zjištěno, že jednal proti smlouvě, a žalobce nemůže trpěti škodu z vítězného sporu ve prospěch odpůrce. Bez podstaty jsou proto všechny výklady dovolatelovy o bezdůvodném obohacení žalobcově a o kořistných výpravách, naopak je to žalovaný sám, jenž chtěl těžiti ze svého bezprávného jednání tím, že se pustil do sporu. Nerozhodné je konečně, že žalovaný prodal zástavu již dávno před časem, kdy ji měl vrátiti, neboť není vyloučeno, že si ji mohl v uvedeném čase zase opatřiti a tím vyhověti své povinnosti jako zástavní věřitel.

Čís. 5484.

Předpisu Šu 19 rozlukového zákona nelze použiti na manželství, jež byla rozvedena až za platnosti rozlukového zákona.

Manželka nemůže se domáhati zvýšení výživného, ujednaného smírem při rozvodu manželství od stolu a lože, vzhledem k okolnostem, s nimiž mohla a měla počítati již při uzavření smíru.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1925, Rv I 1278/25.)

Manželství stran bylo usnesením ze dne 25. března 1920 rozvedeno od stolu a lože, usnesením ze dne 19. července 1921 pak rozloučeno. Při rozvodu zavázal se manžel platiti manželce měsíčně 150 Kč. Žalobu, již domáhala se na manželi zvýšení výživného o 500 Kč měsíčně, odůvodňovala žalobkyně tím, že příjmy žalovaného se zvýšily, kdežto ona jest pro churavost neschopna výdělku. **Procesní soud prvního stá-
dce přiznal žalobkyni zvýšení výživného měsíčně o 200 Kč, odvolací**